KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 10, No. 06 (2026) 10

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/KIJTS10n06m112026.03

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

தரிசனமும் சமூக உள்ளடக்கமும்: திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரானும் வைணவக் குருபரம்பரை மரபும்

Darshan and Social Inclusion: Tiruppan Alvar's Amalanadipiran and the Vaishnava Guruparampara Tradition

Selvi P.[1,*iD], Devakandan P.[2iD], Srinivasan V. C.[3iD]

[1] Head, Department of Costume Design and Fashion, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[2] Head, Department of Physical Education, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[3] Administrative Officer, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode, Tamil Nadu, India

***Corresponding author:** Selvi P., selvi.litheash@gmail.com

ORCID iD: Selvi P. https://orcid.org/0009-0007-0464-3870 · Devakandan P. https://orcid.org/0009-0001-3122-2330 · Srinivasan V. C. https://orcid.org/0009-0008-9926-7982

ARTICLE INFO

Article history
Received: 5 November 2026
Published: 15 November 2026

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Tiruppan Alvar
Amalanadipiran
darshan
guruparampara
social inclusion
access to worship
Panar

ABSTRACT

Tiruppan Alvar's Amalanadipiran consists of ten pasurams that experience the divine form of the Lord. The hagiographical traditions that grew around these songs describe the social barriers to attaining that experience and the recognition that comes through divine grace. This article undertakes a close reading of the pasurams together with a comparison of the taniyans and selected guruparampara accounts. The parts of the divine form, the act of seeing, the transformation of the heart, spatial boundaries, mediation and recognition serve as the elements of analysis. The aim is to distinguish the experiential worthiness found in the pasurams from the access to worship shaped in the traditional narratives. Neither a bar on temple entry nor the act of Lokasaranga is recorded directly in the songs; these belong to later traditional accounts. Moreover, the episode of the stone-throwing does not appear in every version of the tradition. It is therefore inappropriate to interpret the songs by assuming a single fixed biography. The study reads the experience of darshan as transforming the devotee's heart, and the traditional narrative as transforming the judgement of the society that looks at him. It also stresses that the sacred recognition granted to one individual is not historical evidence that general social equality was established.

How to cite this article: P., S., P., D., & V. C., S. (2026). தரிசனமும் சமூக உள்ளடக்கமும்: திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரானும் வைணவக் குருபரம்பரை மரபும். *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *10*(06), 30–43. https://doi.org/10.63300/KIJTS10n06m112026.03
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை

திருப்பாணாழ்வாரைப் பற்றிய ஆய்வில் இரண்டு குரல்கள் சந்திக்கின்றன. ஒன்று இறைவனைக் கண்ட அனுபவத்தைத் தன்மையில் உரைக்கும் பாசுரக் குரல். மற்றொன்று அந்தக் கவிஞர் எவ்வாறு இறைவன் முன்னிலையை அடைந்தார் என்பதை விளக்கும் மரபுக் குரல். இவற்றின் தொடர்பை அறியாமல், கவிதையை வாழ்க்கை வரலாற்றின் விளக்கப்படமாக மட்டும் வாசிக்க நேரிடும். அதேபோல் மரபுக் கதையின் சமூகக் கேள்விகளைத் தவிர்த்து, திருமேனி வருணனையை அலங்காரச் சித்திரமாக மட்டும் சுருக்குவதும் அதன் வரவேற்பு வரலாற்றைப் புறக்கணிக்கும்.

இக்கட்டுரையின் மைய வாதம் இதுவாகும்: அமலனாதிபிரான் தரிசனத்தின் அக அனுபவத்தை மொழியாக்குகிறது; அதன் பின்னைய மரபுகள் அந்த அனுபவம் யாருக்கு உரியது என்பதைக் கதையாக்குகின்றன. இவ்விரு நிலைகளையும் தொடர்புபடுத்தலாம்; ஆனால் ஒன்றை மற்றொன்றின் நேரடிச் சான்றாக மாற்ற இயலாது.

2. ஆய்வுச் சிக்கலும் கருத்தியல் வரையறைகளும்

தரிசனம் இங்கு கண்ணால் ஒரு வடிவத்தைப் பார்ப்பது என்ற பொருளுடன் முடிவதில்லை. பாசுரங்களின் சொற்களால் வெளிப்படும் ஈர்ப்பு, மனக்குவிப்பு, ஆட்கொள்ளப்படுதல், நினைவில் நிலைபெறுதல் ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்குகிறது. இவ்வரையறை பொதுவான சமயக் கோட்பாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படாமல், அமலனாதிபிரானின் வினைச்சொற்களிலிருந்து உருவாக்கப்படுகிறது. கண், சிந்தனை, உள்ளம், இன்னுயிர், நெஞ்சு ஆகிய சொற்கள் பார்வையை முழுமையான அக அனுபவமாக விரிக்கின்றன.

சமூக உள்ளடக்கம் என்பது ஒருவரை ஒரு புனிதக் குழுவின் உறுப்பினராக ஏற்றுக்கொள்ளுதல், அவரது குரலை மதித்தல், வழிபாட்டு இடத்திற்கான அணுகலை அனுமதித்தல் ஆகிய வேறுபட்ட செயல்களைக் குறிக்கும் ஆய்வுச் சொல். இது ஆழ்வார் பயன்படுத்திய நேரடிக் கருத்துப்பெயர் அல்ல. நவீன ஆய்வுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் இச்சொல்லை வரலாற்று மரபின் மீது அப்படியே திணிக்காமல், அதன் கூறுகளைத் தனித்தனியாகப் பரிசோதிக்க வேண்டும்.

வழிபாட்டு அணுகல் மற்றும் சமூக அங்கீகாரம் ஒன்றல்ல. ஒருவரின் பாடல் புனித நூலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது மொழிசார் அங்கீகாரம். அவர் வழிபாட்டுக்குரியவராகக் கொண்டாடப்படுவது சமய அங்கீகாரம். ஒரு சமூகத்தின் அனைவருக்கும் சமமான நடைமுறை உரிமைகள் வழங்கப்படுவது வேறொரு நிறுவல் நிலை. இவற்றில் முதல் இரண்டு நிலைகள் இருப்பதால் மூன்றாவதும் இருந்தது என்று முடிவுசெய்ய முடியாது.

இவ்வாய்வு மூன்று கேள்விகளை முன்வைக்கிறது. பாசுரங்களில் திருமேனி அனுபவம் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்படுகிறது? தனியன்களும் வாழ்க்கை வரலாற்றுச்

செய்திகளும் அந்த அனுபவத்தை எவ்வாறு சமூக அங்கீகாரமாக மாற்றுகின்றன? அங்கீகாரத்தை வழங்கும் மரபு, பிறப்பின் அடிப்படையிலான எல்லைகளை எந்த அளவில் எதிர்கொள்கிறது?

கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட நிலை, தீண்டாமை போன்ற சொற்கள் மரபுகளில் சித்தரிக்கப்படும் ஒடுக்குமுறையைக் குறிக்கின்றன; அவை எந்தச் சமூகத்தின் இயல்பான மதிப்பையும் குறிக்கவில்லை. பாணர் என்ற அடையாளத்தின் பொருளை எல்லாக் காலங்களுக்கும் ஒரே சாதிநிலையாகக் கருதுவதும் தவிர்க்கப்படுகிறது. கவிதையின் தன்மைப் பேச்சாளர், வரலாற்றுக் கவிஞர், மரபுக் கதையின் நாயகர் ஆகிய மூவரும் தொடர்புடையவர்கள் என்றாலும் ஆய்வில் ஒரே ஆதார நிலையில் வைக்கப்படவில்லை.

இந்த வேறுபாடுகள் மரபின் பக்தி உணர்வை மறுப்பதற்காக அல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட கூற்று எதை நிரூபிக்கிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகவே அவை தேவைப்படுகின்றன. பக்தியின் சமய உண்மையையும் வரலாற்று ஆய்வின் சான்றுத் தேவையையும் அவற்றுக்குரிய முறைகளில் மதிப்பதே இக்கட்டுரையின் அணுகுமுறை.

3. ஆய்வுப் பொருளும் செயல்முறையும்

அமலனாதிபிரானின் பத்துப் பாசுரங்களும் முதன்மை ஆய்வுத் தொகுதியாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. மதுரைத் திட்டத்தின் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்த மின்னுருக்களில் அவை 927 முதல் 936 வரையான தொகுப்பு எண்களைக் கொண்டுள்ளன. இக்கட்டுரையில் எளிதில் சரிபார்க்கத்தக்க வகையில் உள்ளூர் பாசுர எண்களான 1–10 பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேற்கோள்களில் சந்திப்பிரிப்பு வாசிப்புக்கு ஏற்றவாறு சீரமைக்கப்பட்டுள்ளது; இதனைப் புதிய விமர்சனப் பதிப்பாகக் கருதக்கூடாது (திருப்பாணாழ்வார், காலம் குறிப்பிடப்படவில்லை).

முதல் கட்டத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் முன்னிலைப்படும் திருமேனி உறுப்பு அல்லது வடிவம் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. அடுத்து, அதற்குப் பதிலளிக்கும் கண், சிந்தனை, உள்ளம் போன்ற அனுபவச் சொற்களும் அவற்றுடன் இணையும் வினைகளும் வாசிக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது கட்டத்தில் தனியன்களின் பாராட்டுக் குரலுடன் இத்தன்மைக் குரல் ஒப்பிடப்படுகிறது. இறுதியாக, கோயில் அணுகலை விவரிக்கும் மரபுச் செய்திகள் அவற்றின் கிடைத்த ஆதார வடிவங்களுடன் மதிப்பிடப்படுகின்றன.

குருபரம்பரையின் முழுச் சுவடித்தொகுப்பும் நேரடியாக இவ்வாய்வில் ஒப்பிடப்படவில்லை. ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் தொடர்பான விவரங்கள் பழனியப்பனின் ஆய்வில் மேற்கோளிடப்படும் சுருக்க வடிவத்தின் வழியாகவும், Anandakichenin எழுதிய பதிப்புவேறுபாடு பற்றிய குறிப்பின் வழியாகவும் அணுகப்படுகின்றன. கோயில் இணையத்தளத்தின் தமிழ்ச் சரிதை மற்றும் ஆங்கில எளிய விளக்கவுரை சமகால மரபுப் பரவலுக்கான ஆதாரங்களாகப்

பயன்படுத்தப்படுகின்றன; அவற்றை இடைக்கால மூலச் சுவடிகளுக்கு இணையாகக் கருதவில்லை.

ஒரு செய்தி பாசுரத்தில் இல்லாதபோது, அது வரலாற்றில் நிகழவே இல்லை என்று கூறப்படாது. மாறாக, அந்தச் செய்தியை நிறுவுவதற்குப் பாசுரத்தை மட்டும் சான்றாகக் காட்ட முடியாது என்பதே பொருள். அதேபோல் ஒரு மரபுருவத்தில் காணப்படும் நிகழ்ச்சியை அனைத்து குருபரம்பரை நூல்களுக்கும் பொதுவாக்குவதில்லை. ஒவ்வொரு வாதத்திற்கும் அதன் சான்றின் அளவுக்கேற்ப முடிவு வழங்கப்படுகிறது.

இது உரைமையக் குணவியல் ஆய்வு. நேர்காணல், களப்பார்வை, புதிய கல்வெட்டு வாசிப்பு, சுவடிகளின் நேரடிக் காலக்கணிப்பு ஆகியவை மேற்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே, இக்கட்டுரையின் முடிவுகள் கவிதையின் அமைப்புக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மரபுச் செய்திகளின் பொருளாக்கத்துக்கும் உரியவை. இன்றைய திருவரங்க வழிபாட்டு நடைமுறைகளின் நிலை குறித்த ஆய்வாக இதைப் பயன்படுத்த இயலாது.

4. முன்னாய்வுகளும் ஆய்வின் இடமும்

அமலனாதிபிரான் குறித்த ஆய்வில் உரையாசிரியர் மரபு முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. Suganya Anandakichenin எழுதிய For My Blemishless Lord நூல் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார், வேதாந்த தேசிகர் ஆகியோருடன் தொடர்புடைய மூன்று உரைகளை ஆராய்கிறது. இக்கட்டுரை அந்நூலின் ஆய்வுப் பரப்பை மட்டும் முன்னாய்வுச் சூழலாகக் குறிப்பிடுகிறது; முழு நூலை அடிப்படையாகக் கொண்ட விரிவான உரையாசிரியர் ஒப்பீட்டை மேற்கொள்ளவில்லை (Anandakichenin, 2024).

அதே ஆய்வாளரின் 2021 குறிப்பில் லோகசாரங்கர் கல்லெறியும் நிகழ்ச்சி தொடக்கநிலை மரபுருவங்கள் அனைத்திலும் இடம்பெறுவதில்லை என்று விளக்கப்படுகிறது. சில சுவடிகளில் காணப்படும் சேர்க்கையைச் ச. கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார் பதிப்பு அடைப்புக்குறிக்குள் தருவதாகவும் அவர் தெரிவிக்கிறார். இது பாசுரத்தைச் சுற்றிய கதையை ஒரே வடிவமாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பதற்கான பதிப்பியல் எச்சரிக்கையாகப் பயன்படுகிறது; குறிப்பிட்ட சுவடிகளை இவ்வாய்வு நேரடியாக ஆய்ந்ததாகக் கூறவில்லை.

சுடலைமுத்து பழனியப்பன் பாணர் பற்றிய புனித வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் கல்வெட்டுச் செய்திகளையும் ஒப்பிட்டு, மரபுக் கதைகளிலிருந்து சமூக வரலாற்றை நேரடியாகப் பெறுவதிலுள்ள சிக்கலை முன்வைக்கிறார். பாணர் அடையாளத்தை நிலையான தாழ்நிலையாகப் பொதுமைப்படுத்துவதை அவரது ஆய்வு கேள்விக்குட்படுத்துகிறது (Palaniappan, 2016, பக். 303–346). இக்கட்டுரை அந்த விவாதத்தைப் பதிவு செய்கிறது; அனைத்து காலங்களிலும் பாணர் ஒரே

சமூகநிலையில் இருந்தனர் என்ற எதிர்மறைப் பொதுமைப்படுத்தலையும் ஏற்கவில்லை.

இந்த முன்னாய்வுகளுக்கு இடையில் இக்கட்டுரை மேற்கொள்ளும் பணி வரையறுக்கப்பட்டது. புதிய வரலாற்றுச் சம்பவத்தை நிறுவுவதோ, முன்னைய உரையாசிரியர்களை மறுப்பதோ அதன் நோக்கமல்ல. பாசுரங்களின் அனுபவ மொழியையும் மரபுக் கதையின் சமூக மொழியையும் அருகருகே வைத்து அவற்றின் உறவையும் வேறுபாட்டையும் காட்டுவதே நோக்கம்.

அதற்கான சிறப்புக் கவனம் காணும் செயலில் உள்ளது. பாசுரத்தில் இறைவன் எவ்வாறு தோன்றுகிறான் என்பதுடன், அவனைக் காணும் அடியவர் எவ்வாறு மாறுகிறார் என்பதும் ஆராயப்படுகிறது. மரபில் ஆழ்வார் எவ்வாறு கோயிலுக்குள் வருகிறார் என்பதுடன், அவரை ஏற்றுக்கொள்ளும் அதிகாரம் எவ்வாறு மறுவிளக்கம் பெறுகிறது என்பதும் ஆராயப்படுகிறது. இவ்விரு மாற்றங்களின் ஒப்பீடே கட்டுரையின் விளக்கவியல் பங்களிப்பாக அமைகிறது.

படம் 1. திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரான் திறனாய்வு முன்னுரை

இப்படம் திருப்பாணாழ்வாரின் 'அமலனாதிபிரான்' பாசுரங்களின் அக அனுபவக் குரலையும் (இறை தரிசனம்), அதன் பின்னான மரபுக் கதைகளின் சமூக அங்கீகாரக் குரலையும் (கோயில் அணுகல்) இரண்டாகப் பிரித்து விளக்குகிறது. இவ்விரு நிலைகளையும் தொடர்புபடுத்தலாம் என்றாலும், ஒன்றை மற்றொன்றின் நேரடிச் சான்றாக மாற்ற இயலாது என்பதை இப்படம் எடுத்துரைக்கிறது.

5. திருவடியிலிருந்து அக அனுபவத்திற்கான நகர்வு

அமலனாதிபிரானின் முதல் பாசுரம் அடியவர்களுடனான உறவை முதலில் முன்வைக்கிறது. “அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த” என்ற தொடர், இறைவனுடனான

தனிப்பட்ட உறவை அடியவர் சமூகத்துடன் இணைக்கிறது. இங்கு அடிமைத்தன்மை உலகியல் அடிமைமுறைக்கு ஆதரவாகக் கூறப்படவில்லை; பக்தியின் சார்புணர்வை வெளிப்படுத்தும் சொல் வழக்காக வாசிக்கப்பட வேண்டும். தன்மைப் பேச்சாளர் தன்னைத் தனிமையான அழகியல் பார்வையாளராக அறிமுகப்படுத்தாமல், ஓர் உறவுக்குள் வந்தவராக அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

“கமல பாதம் வந்து என் கண்ணின் உள்ளன ஒக்கின்றதே” (அமலனாதிபிரான், 1).

இந்த அடியில் நிகழ்வின் இயக்கம் கவனிக்கத்தக்கது. பார்ப்பவர் திருவடியை நோக்கிச் சென்றதாக மட்டும் சொல்லப்படவில்லை; திருவடி அவரது கண்ணுக்குள் வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. காணும் செயலை முழுமையாகத் தன்வசப்படுத்தும் பார்வையாளரின் அதிகாரம் இங்கு தளர்கிறது. இறைவனின் வருகை அனுபவத்தின் தொடக்கமாகிறது. அருள் வழங்கப்படுவதையும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் திறப்பையும் ஒரே தொடரில் கவிதை அமைக்கிறது.

இரண்டாம் பாசுரத்தில் கவனம் அரையில் அமைந்த சிவந்த ஆடைக்குச் செல்கிறது. உலகளந்த செயலையும் இராமனின் வீரச்செயலையும் நினைவூட்டிய பின்னர், சிந்தனை ஆடையில் நிலைகொள்கிறது. இதனால் வருணனை உடற்கூறு வரிசையாக மட்டும் இல்லை. ஒரே காட்சிக்குள் பல அவதார நினைவுகள் கலந்து நிற்கின்றன. கண் முன்னுள்ள உருவமும் மனத்தில் உள்ள கதையும் ஒன்றையொன்று விளக்குகின்றன.

மூன்றாம் பாசுரம் உந்தியை அயனைப் படைத்த இடமாகக் குறிக்கிறது. அதே உந்தியின் மீது அடியவரின் இன்னுயிர் நிலைகொள்கிறது. உலகின் படைப்பும் தனிமனிதனின் அக வாழ்வும் ஒரே திருமேனி உறுப்பின் வழி இணைக்கப்படுகின்றன. பிரபஞ்ச அளவுடைய உருவத்தைப் பார்க்கும் போது தனிப்பட்ட அனுபவம் அழிந்துவிடவில்லை; அது புதிய சார்பை அடைகிறது.

முதல் மூன்று பாடல்களிலும் கண், சிந்தனை, இன்னுயிர் என்ற நகர்வு உள்ளது. இதனை எல்லோருக்கும் பொருந்தும் கடுமையான ஆன்மிகப் படிநிலையாக வகைப்படுத்தத் தேவையில்லை. இக்குறிப்பிட்ட கவிதைத் தொடரில் ஈடுபாடு விரிவடையும் அமைப்பாகப் புரிந்துகொள்வதே பொருத்தமானது. வெளிப்புற அழகு அகத்திற்குள் வருவதால் தரிசனம் ஒரு நிகழ்விலிருந்து தொடர்ந்து வாழும் அனுபவமாக மாறுகிறது.

இப்பகுதியில் கோயில் வாயில், அனுமதி மறுப்பு, காவிரிக் கரையில் நிகழும் மோதல் போன்ற செய்திகள் இல்லை. அவற்றை இங்கு நிரப்பாமல் வாசிக்கும்போதுதான் பாசுரம் தன்னுடைய சொந்த அனுபவ ஒழுங்கில் பேச அனுமதிக்கப்படுகிறது.

படம் 2. திருவடியிலிருந்து அக அனுபவத்திற்கான நகர்வு

இப்படம் அமலனாதிபிரான் முதல் மூன்று பாசுரங்களில் திருப்பாணாழ்வாரின் அக அனுபவ நகர்வை விளக்குகிறது. கமல பாதம் கண்ணில் தோன்றுவதில் தொடங்கி, அரையில் சிந்தனை நிலைகொண்டு, உந்தியில் இன்னுயிர் ஒங்குவது வரை வெளிப்புற அழகு அகத்திற்குள் ஆழ்நிலை அனுபவமாக மாறுவதை இப்படம் காட்சிப்படுத்துகிறது.

6. உதரபந்தமும் திருமார்பும் கண்டமும்

நான்காம் பாசுரத்தில் திருவயிற்றின் உதரபந்தம் உள்ளத்தில் உலாவுவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆடையிலிருந்து உந்தி, பின்னர் உதரபந்தம் எனக் கவனம் நகர்ந்தாலும், ஒவ்வொரு உறுப்பும் பார்க்கப்பட்டு விடப்படும் பொருளாக இல்லை. பார்த்த பின்னரும் உள்ளத்தில் இயங்கும் காட்சியாக உள்ளது. நிலையான அணிகலனுக்கு உலாவுதல் என்ற இயக்கவினை வழங்கப்படுவது, நினைவில் தொடரும் தரிசனத்தை உணர்த்துகிறது.

இப்பாசுரம் இலங்கைக் கதையையும் வண்டின் பாடலையும் மயிலின் ஆட்டத்தையும் இணைக்கிறது. வீரச்செயல், இயற்கைச் சூழல், திருமேனி அழகு ஆகியவை தனித்தனிப் பெட்டிகளாகப் பிரிக்கப்படுவதில்லை. திருவரங்கம் என்பது பின்புலமாக மட்டும் நிற்பதில்லை; ஒலி, அசைவு, மணம் ஆகியவற்றால் அனுபவத்தைச் செறிவாக்கும் இடமாகிறது. எனினும் இவ்வருணனைகளைப் பழைய திருவரங்கத்தின் நேரடியான நிலவியல் பதிவுகளாகப் பயன்படுத்த முடியாது.

“என்னைத் தன் வாரம் ஆக்கி வைத்தான் வைத்தது அன்றி என் உள் புகுந்தான்” (அமலனாதிபிரான், 5).

ஐந்தாம் பாசுரத்தில் உறவு மேலும் நெருக்கமாகிறது. பழவினைப் பற்றறுத்தல், தனக்குரியவராக்குதல், உள்ளத்திற்குள் புகுதல் ஆகிய செயல்கள் தொடர்ந்து வருகின்றன. அடுத்ததாக திருமார்பு ஆட்கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனால் அழகைக் காணுதல் மற்றும் அருளைப் பெறுதல் இரண்டும் ஒரே அனுபவத்தின் முகங்களாக வெளிப்படுகின்றன. அடியவர் தன் சாதனையை முன்னிறுத்தாமல், பெற்ற அனுபவத்தின் அளவைக் கண்டு வியக்கிறார்.

கோர மாதவம் செய்தேனா என்ற வினா, அருள் தனது முயற்சிக்கான அளவிட்ட ஊதியமாகக் கிடைத்தது என்ற விளக்கத்தைத் தளர்த்துகிறது. ஆனால் இதனை எல்லா சமயச் சடங்குகளையும் தவத்தையும் நிராகரிக்கும் பொதுக் கொள்கையாக மாற்றக்கூடாது. பாடலின் சூழலில் அது அடியவரின் வியப்பையும் தன்னடக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆறாம் பாசுரத்தில் உலகங்களை உண்ட கண்டம் அடியேனை உய்யக்கொண்டதாக அமைகிறது. பிரபஞ்சப் பாதுகாப்பின் நினைவு தனிநபரின் உய்வனுபவத்துடன் இணைகிறது. காணப்படும் கழுத்து வெறும் வடிவழகின் கூறாக இல்லாமல் காப்பின் அடையாளமாகவும் செயல்படுகிறது. “கண்டீர்” என்னும் அழைப்பு அனுபவத்தைப் பிறரிடமும் பகிரும் குரலைத் திறக்கிறது.

இந்த மூன்று பாசுரங்களின் தொடர்பு உள்ளத்தில் காட்சியின் நிலைத்தன்மை, இறைவனுடனான உறவின் ஆழம், உய்வின் உணர்வு ஆகியவற்றில் வெளிப்படுகிறது. இவற்றைச் சமூக அங்கீகாரத்துடன் ஒப்பிடுவதற்கான வாய்ப்பு உள்ளது. இருப்பினும் பாடலின் உய்வு மொழியை உடனே சமூக விடுதலையின் நிர்வாக அறிவிப்பாக வாசிப்பது அதன் சமயப் பொருளைத் தவறாக மாற்றிவிடும்.

படம் 3. திருப்பாணாழ்வாரின் அக அனுபவம்: உதரபந்தம் முதல் கண்டம் வரை

இப்படம் திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரான் 4, 5, 6 பாசுரங்கள் வாயிலாக இறைவனுடன் ஏற்பட்ட நெருக்கமான அக அனுபவத்தை விளக்குகிறது. உதரபந்தம் உள்ளத்தில் உலாவுதல், திருமார்பு ஆட்கொள்ளுதல், உலகங்களை உண்ட கண்டம் உயிரைக் காத்தல் ஆகியன ஒன்றோடொன்று இணைந்து, ஆழ்வார் இறைவனுள் முழுமையாகக் கரைந்த நிலையைக் காட்டுகிறது.

7. செவ்வாயும் திருக்கண்களும் முழுமையான திருமேனியும்

ஏழாம் பாசுரம் சங்கு, சக்கரம், மலைபோன்ற திருமேனி, துளசி மணம் கொண்ட முடி ஆகியவற்றை நினைவூட்டியபின் செவ்வாயில் கவனம் செலுத்துகிறது. எனவே பாதத்திலிருந்து மேல்நோக்கிச் செல்கிறது என்ற பொதுவான விளக்கம் பயனுள்ளதாக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒரே உறுப்பு மட்டுமே இடம்பெறுகிறது என்று கூற முடியாது. தொடருக்குள் முன்னோக்கலும் மீள்வதும் முழுவடிவ நினைவூட்டலும் உள்ளன.

“ஐயோ” என்ற வியப்பொலி ஏழாம் மற்றும் ஒன்பதாம் பாசுரங்களில் காட்சியைக் கட்டுப்படுத்தி விளக்க முடியாத நிலையைக் காட்டுகிறது. இது கருத்தின்மையைக் குறிக்கவில்லை. விளக்கவுரையின் அளவைத் தாண்டும் ஈடுபாட்டைச் சுருக்கமான உணர்ச்சி ஒலியாக மொழியாக்குகிறது. செய்யவாய் சிந்தையை கவர்ந்ததாகப் பாடல் கூறும்போது, செயற்படும் பொருளாக இறைவடிவமும், மாற்றம் பெறுபவராகப் பேச்சாளரும் அமைக்கப்படுகின்றனர்.

எட்டாம் பாசுரத்தில் நீண்ட பெரிய கண்கள் பேதைமை செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. முதல் பாசுரத்தில் அடியவரின் கண்கள் இறைவனின் திருவடியை ஏற்றன; இங்கு இறைவனின் கண்கள் அடியவரை மாற்றுகின்றன. காண்பவர் மற்றும் காணப்படுபவர் இடையிலான உறவு ஒருதிசையாக இல்லை என்பதற்கான கவிதைச் சாத்தியம் இதுவாகும். ஆயினும் பரஸ்பரத் தரிசனம் என்ற சொல் இங்கு ஆய்வாளரின் விளக்கமே; பாசுரத்தில் வரும் தனிக் கோட்பாட்டுப் பெயரல்ல.

ஒன்பதாம் பாசுரம் நீலமேனியின் முழுமையை முன்வைக்கிறது. மணியாரம், முத்துமாலை, அளவிட முடியாத எழில் ஆகியவை நெஞ்சின் நிறையை ஆட்கொள்கின்றன. ஆலிலைக் குழந்தை பற்றிய நினைவு சிறிய வடிவத்திற்குள் உலகளாவிய ஆற்றலைக் கூட்டுகிறது. இவ்வாறு திருமேனி ஒரே நேரத்தில் அணுகத்தக்கதாகவும் அளவுகடந்ததாகவும் அனுபவிக்கப்படுகிறது.

“கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைக் காணாவே” (அமலனாதிபிரான், 10).

இறுதிப் பாசுரம் பார்வையின் நிறைவை அறிவிக்கிறது. “என் அமுதினை” என்ற உறவுச் சொல், பிரபஞ்சத்தின் தலைவனைத் தனிப்பட்ட அனுபவத்தின் இனிமையாக மாற்றுகிறது. வேறு ஒன்றைக் காணாமை என்பது இங்கே ஈடுபாட்டின் முழுமையை வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை உடல் மரணம் அல்லது தெய்வத்துடன் மறைதல் நடந்ததற்கான நேரடி பதிவாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

பின்னைய மரபு இம்முடிவை ஆழ்வாரின் இறுதி நிகழ்ச்சியுடன் இணைக்கலாம். அந்த இணைப்பு மரபின் பொருளாக்கச் செயல்; பாடலின் சொற்பொருளுக்கு சமமான வரலாற்றுச் செய்தி அல்ல. இந்த வேறுபாட்டைக் காத்தல் கவிதையின் திறந்த பொருளையும் மரபின் தனிப்பட்ட பங்களிப்பையும் ஒருசேர வெளிப்படுத்துகிறது.

படம் 4. திருப்பாணாழ்வாரின் முழுமையான இறை அனுபவம்: செவ்வாய் முதல் திருமேனி வரை

இப்படம் திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரான் இறுதிப் பாசுரங்கள் வாயிலாக அடைந்த முழுமையான இறை தரிசனத்தை விளக்குகிறது. செவ்வாய் சிந்தையைக் கவர்ந்ததில் தொடங்கி, நீண்ட கண்கள் பேதைமை செய்து, இறுதியில் பேரெழில் முழு உருவத்தையும் கண்ட கண்கள் வேறொன்றைக் காணாவே என்ற நிறைவு நிலையை இப்படம் காட்சிப்படுத்துகிறது.

8. தனியன்கள் உருவாக்கும் அங்கீகாரம்

அமலனாதிபிரானுடன் வழங்கப்படும் தனியன்கள், பாசுரங்களின் தன்மைக் குரலுக்கு வெளியில் நின்று ஆழ்வாரைப் புகழ்கின்றன. மதுரைத் திட்ட மின்னுருவில் திருமலை நம்பிகளுக்கு உரியதாக வழங்கப்படும் தமிழ்த் தனியன், திருவடி, ஆடை, உந்தி, உதரபந்தம், திருமார்பு, கண்டம், செவ்வாய், கண்கள், மேனி ஆகியவற்றைத் தொகுத்துச் சொல்கிறது. இந்த வரிசை பாசுரத் தொடரை வாசிப்பதற்கான சுருக்கமான வழிகாட்டியாகச் செயல்படுகிறது.

“முனியேறித் தனிபுகுந்து” என்றும் “பாணர்தாள் பரவினோமே” என்றும் தனியன் கூறுகிறது.

இங்கு முக்கியமான மாற்றம் நிகழ்கிறது. பாசுரத்தில் ஆழ்வார் இறைவனின் திருவடியைக் காண்கிறார். தனியனில் பாராட்டுபவர்கள் பாணரின் தாளைப்

போற்றுகின்றனர். இறைவனைக் காணும் பக்தர், மற்றவர்களின் வணக்கத்துக்குரியவராக மாறுகிறார். இந்த மாறுதல் அங்கீகாரத்தை வெறும் அனுமதியாக அல்லாமல், ஆன்மிக மதிப்பளிப்பாக வெளிப்படுத்துகிறது.

முனிவர்மீது ஏறுதல் பற்றிய குறிப்பு தனியனில் இடம்பெறுவது, கவிதைத் தொகுப்பைப் பாடுவதற்கு முன்பே வாழ்க்கை வரலாற்று நினைவை வாசகருக்கு அளிக்கிறது. இதனால் பாசுரத்தின் வாசிப்பு தனித்து நடைபெறுவதில்லை; சுற்றுரையின் வழிகாட்டுதலுடனும் நிகழ்கிறது. தனியனை ஆழ்வாரின் சொந்தப் பாசுரமாகக் கலந்து மேற்கோளிடாமல் இருப்பது இங்கு அவசியம்.

தனியனின் "காட்டவே கண்ட" என்ற அமைப்பு, தரிசனத்தை இறைவன் வெளிப்படுத்திய அருளாக விளக்குகிறது. அதே நேரம் "பாட்டினால் கண்டு வாழும்" என்ற தொடர் அனுபவத்தின் ஊடகமாகப் பாடலை முன்னிறுத்துகிறது. பார்க்கும் நிகழ்வு முடிந்தாலும் பாடல் வழியாக அதனை மீண்டும் அணுக முடிகிறது என்ற வாசிப்பை இது அனுமதிக்கிறது. இவ்வாறு ஆழ்வாரின் தனிப்பட்ட அனுபவம் பகிரத்தக்க சமய நினைவாகிறது.

இந்தப் பாராட்டில் பாணர் என்ற பெயர் மறைந்து போகவில்லை. அதனுடன் போற்றுதலுக்குரிய தாள் இணைக்கப்படுகிறது. அடையாளத்தை ஒழித்து மதிப்பளிப்பதற்கும், அடையாளத்துடனேயே மதிப்பளிப்பதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இங்கு ஆராய முடிகிறது. ஆயினும் இதிலிருந்து பாணர் சமூகத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் அதே நிலையிலேயே மதிக்கப்பட்டனர் என்று கூற முடியாது.

தனியன்களின் ஆக்கக் காலத்தையும் ஆசிரியர் அடையாளங்களையும் தனித்த சுவடிச் சான்றுகளுடன் இக்கட்டுரை உறுதிப்படுத்தவில்லை. இங்கு கூறப்படுவது கிடைத்த பதிப்பில் வழங்கப்படும் மரபு அடையாளமே. அத்தகைய வரம்புக்குள், தனியன் கவிதைக்கும் சமூக நினைவுக்கும் இடையில் நிற்கும் முக்கிய உரையாகத் தென்படுகிறது.

படம் 5. தனியன்கள் உருவாக்கும் அங்கீகாரம்

இப்படம் திருப்பாணாழ்வாரின் பாசுர அனுபவம் எவ்வாறு சமூக அங்கீகாரமாக மாறுகிறது என்பதை விளக்குகிறது. ஆழ்வார் இறைவனின் திருவடியைக் காண, மற்றவர்கள் ஆழ்வாரின் தாளைப் போற்றுகின்றனர். முனிவர் மீது ஏறி கோயிலுக்குள் தனித்துப் புகுதல் மூலம், அவரது தனிப்பட்ட அனுபவம் பகிரத்தக்க சமய நினைவாகவும் ஆன்மிக மதிப்பளிப்பாகவும் உருவெடுக்கிறது.

9. குருபரம்பரைச் செய்திகளின் வேறுபாடுகள்

திருப்பாணாழ்வாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒரே தொடர்ச்சியான நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாக எழுதுவது எளிது. ஆனால் கிடைக்கக்கூடிய செய்திகளை ஒப்பிடும்போது அவற்றின் வலியுறுத்தல்கள் மாறுபடுகின்றன. பழனியப்பன் விவரிக்கும் ஆறாயிரப்படியின் சுருக்க மரபுருவத்தில், காவிரிக் கரையில் பாடுதல், திருவரங்கத்திற்குள் வருவதற்கான தயக்கம், இறைவனின் ஆணை, லோகசாரங்கரின் தோளில் வருதல் ஆகியவை மையமாகின்றன (Palaniappan, 2016, பக். 324–325).

கோயில் இணையத்தளத்தின் தமிழ்ச் சரிதை, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாருடன் தொடர்புபடுத்தும் விளக்கத்தில், இறைவன் லோகசாரங்கரை அனுப்பி ஆழ்வாரை அழைத்துவரச் செய்வதை முன்னிறுத்துகிறது. மறுபுறம் அதே மரபுப் பரப்பின் ஆங்கில எளிய விளக்கவுரை, அர்ச்சகரின் அபசாரத்துக்குப் பிறகு இறைவன் ஆழ்வாரை அழைத்துவருமாறு ஆணையிட்டதாகக் கூறுகிறது (deepaprakasa, 2015; tnkrishnan, 2020). இரண்டு சமகால உரைகளும் ஒரே வலியுறுத்தலை வழங்கவில்லை என்பது இங்கே கவனிக்கப்படுகிறது.

கல்லெறிதல் மற்றும் இரத்தக்காயம் பற்றிய விரிவான நிகழ்ச்சியை Anandakichenin பின்னைய பரவலான கதையுடன் ஒப்பிட்டு விவாதிக்கிறார். அவரது குறிப்பின்படி, சம்பவம் இல்லாத உரைநிலைகளும் உள்ளன (Anandakichenin, 2021). ஆகவே, அந்தச் சம்பவத்தை அமலனாதிபிரான் நேரடியாகச் சொல்லுகிறது என்றோ, எல்லாக் குருபரம்பரை வடிவங்களும் ஒரேபோல உறுதிப்படுத்துகின்றன என்றோ எழுதுவது தவறானது.

இந்த வேறுபாடு கதையின் சமூகப் பொருளையும் மாற்றுகிறது. தெய்வ அழைப்பை மையமாகக் கொண்ட வடிவத்தில் இறைவன் பக்தரைத் தன்னருகே கொண்டுவருகிறான். அபசாரத்தை முன்னிறுத்தும் வடிவத்தில் இடையீட்டாளர் தன் மதிப்பீட்டைத் திருத்த வேண்டிய நிலை உருவாகிறது. இவை இரண்டும் அங்கீகாரத்தைப் பேசினாலும், அங்கீகாரம் வழங்கப்படுவதற்கான காரணத்தை ஒரேபோல் அமைக்கவில்லை.

எந்த வடிவமே முதலில் தோன்றியது, ஒரு குறிப்பிட்ட சேர்க்கை துல்லியமாக எப்போது நிகழ்ந்தது ஆகிய கேள்விகளுக்கு இவ்வாய்வு தீர்ப்பு வழங்கவில்லை. அவற்றுக்கு தேதியிடப்பட்ட சுவடிகளின் ஒப்பீடு தேவை. பின்னைய கதை தோன்றியதற்குக் குறிப்பிட்ட அரசியல் நோக்கம் இருந்தது என்றும் இங்கு ஊகிக்கப்படவில்லை.

மரபுவேறுபாடு ஆய்வுக்கான இடையூறு மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு காலத்திலும் பக்தரின் உயர்வை எவ்வாறு விளக்கினர் என்ற கேள்விக்கான வாய்ப்பும் அது. ஒரே கதையை முழுமையான வரலாற்றுப் பதிவாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, பல்வேறு சமயப் பொருளாக்கங்கள் உருவான தளமாக வாசிக்கும்போது அதன் அறிவுசார் மதிப்பு விரிவடைகிறது.

படம் 6. திருப்பாணாழ்வார் குருபரம்பரைச் செய்திகளின் வேறுபாடுகள்

இப்படம் திருப்பாணாழ்வாரின் வாழ்க்கை வரலாற்று மரபுகளில் உள்ள வேறுபாடுகளை ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறது. ஒரு மரபு அர்ச்சகரின் அபசாரத்தையும், மற்றொன்று இறைவனின் நேரடி அழைப்பையும் முன்னிறுத்துகிறது. இந்த வேறுபாடுகள் ஒரே கதையை வரலாற்றுப் பதிவாகக் கருதாமல், பல்வேறு சமயப் பொருளாக்கங்கள் உருவான தளமாக வாசிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இப்படம் வலியுறுத்துகிறது.

10. வழிபாட்டு இடமும் அணுகலின் நிபந்தனைகளும்

மரபுக் கதையில் காவிரிக் கரையும் திருவரங்கச் சன்னிதியும் வெறும் இரண்டு இடங்கள் அல்ல. வெளியில் இருந்து பாடும் பக்தருக்கும் உள்ளே நடைபெறும் வழிபாட்டுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை அவை காட்சிப்படுத்துகின்றன. பாடல் இறைவனை அடைகிறது என்று மரபு ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில், பாடுபவரின் உடல் ஏன் அதே இடத்தை அடைய முடியவில்லை என்ற கேள்வி எழுகிறது. இசையின் அணுகலுக்கும் உடலின் அணுகலுக்கும் இடையிலான இந்த முரண் சமூக வாசிப்புக்கு இடமளிக்கிறது.

இங்கே அனுமதி என்பது தனிநபரின் பக்தியை அளவிடும் கருவியாகத் தோன்றுகிறது. இருப்பினும் கதையின் இறுதி அதிகாரம் வாயிலில் நிற்கும் மனிதரிடம் மட்டும் விடப்படுவதில்லை. இறைவனின் விருப்பம் அணுகலுக்கான காரணமாக முன்வைக்கப்படுகிறது. இதனால் முன்னைய சமூக மதிப்பீட்டின் முழுமையான தன்னாட்சியை மரபு கேள்விக்குட்படுத்துகிறது என்று வாசிக்கலாம்.

தோளில் சுமந்து வருதல் காட்சிக்குரிய வலிமை கொண்டது. அனுமதி வழங்கும் நிலையில் இருப்பவர், மற்றவரைத் தாங்கும் சேவை நிலைக்கு மாறுகிறார். உடல்தொடர்பின் வழியாக இடைவெளி கடக்கப்படுகிறது. மதிப்பளித்தல் வெறும் வாய்மொழிப் புகழ்ச்சியாக இல்லாமல் உடல் உழைப்பாகக் காட்டப்படுகிறது. சமூக அங்கீகாரத்தின் செயல்முகத்தை இந்தச் சித்திரம் வெளிப்படுத்துகிறது.

அதே நிகழ்ச்சிக்கு மற்றொரு வாசிப்பும் சாத்தியமாகிறது. ஆழ்வார் தாமே நடந்து வருவதற்குப் பதிலாகச் சுமக்கப்படுவது, பொதுவான அணுகலை மாற்றாத ஒரு தனிச்சிறப்பு ஏற்பாடாகவும் தோன்றலாம். இதனால் சம்பவம் எல்லையை முழுமையாக நீக்குகிறதா அல்லது ஒரு விதிவிலக்கின் மூலம் கடக்கிறதா என்ற கேள்வி திறந்தே இருக்கிறது. இவ்விரு வாசிப்புகளையும் ஒரே தீர்ப்புக்குள் அடக்கத் தேவையில்லை.

பணிவு, தயக்கம், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றைச் சித்தரிக்கும் மரபுச் சொற்களும் இதே கவனத்துடன் வாசிக்கப்பட வேண்டும். சமய வாசிப்பில் பணிவு பக்தியின் பண்பாக இருக்கலாம். சமூக வாசிப்பில் அது உள்ளாக்கப்பட்ட எல்லையை நினைவூட்டலாம். இரண்டாவது வாசிப்பு முதலாவதை அவமதிக்க வேண்டியதில்லை; முதலாவது வாசிப்பு இரண்டாவதன் கேள்வியைத் தடுக்கவும் வேண்டியதில்லை.

ஆனால் இக்கதையிலிருந்து திருவரங்கத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்தில் நடைமுறையிலிருந்த அனைத்து கோயில் விதிகளையும் மீட்டுருவாக்க முடியாது. ஒரு தனிநிகழ்ச்சியின் புனித நினைவு, பொதுவான அணுகல் நடைமுறையின் முழுப் பதிவாகாது. அந்த வரம்புக்குள், இடம், உடல், அதிகாரம் ஆகியவற்றின் உறவை ஆராய்வதற்கு இம்மரபு வளமான பொருளை வழங்குகிறது.

11. பாசுரமும் மரபும் ஒப்பீட்டு வாசிப்பு

பாசுரத்தையும் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் ஒன்றாக வாசிப்பதன் பயன் அவற்றை ஒரே ஆதாரமாக மாற்றுவதில் இல்லை. ஒவ்வொன்றும் வேறுபட்ட கேள்விக்குப் பதிலளிப்பதை அறிதலில்தான் உள்ளது. பாசுரம் தரிசனம் எவ்வாறு உணரப்படுகிறது என்று பேசுகிறது. மரபு அந்த அனுபவத்திற்குரியவரைச் சமூகம் எவ்வாறு அடையாளப்படுத்துகிறது என்று பேசுகிறது. கீழுள்ள அட்டவணை இவ்வேறுபாட்டைச் சுருக்குகிறது.

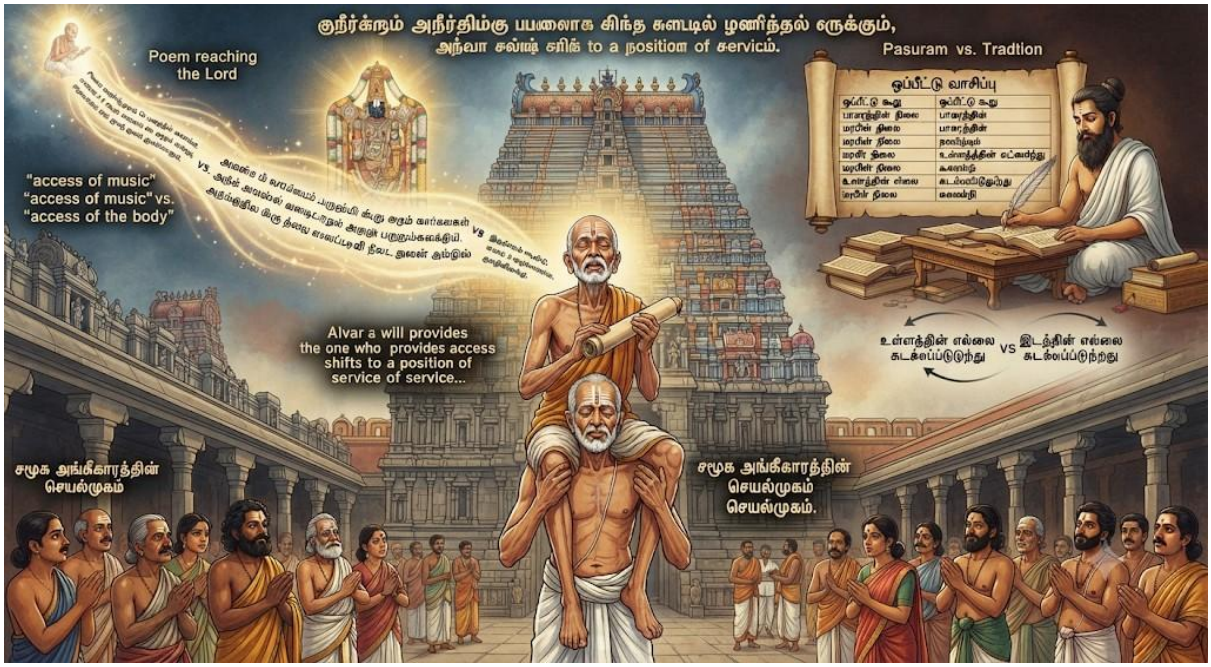
அட்டவணை 1. பாசுரம் மற்றும் மரபுச் செய்திகளின் ஆய்வுநிலை ஒப்பீடு

ஒப்பீட்டுக் கூறு	பாசுரத்தின் நிலை	மரபின் நிலை
பேசும் குரல்	அனுபவிக்கும் தன்மைப் பேச்சாளர்	பக்தரை விவரிக்கும் கதைசொல்லி
மைய நிகழ்வு	திருமேனியால் அகமாற்றம்	இறை முன்னிலைக்கு வருதல்
முக்கிய உறவு	கண், சிந்தனை, இறைவடிவம்	பக்தர், இடையீட்டாளர், இறைவன்
அங்கீகாரம்	அருளால் ஆட்கொள்ளப்படுதல்	புனிதராக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல்
சான்றின் வரம்பு	கோயில் நுழைவுச் சம்பவம் இல்லை	அனைவருக்குமான உரிமை நிரூபிக்கப்படவில்லை

அட்டவணை காட்டும் வேறுபாடுகள் முழுமையான பிரிவுகள் அல்ல. முதல் பாசுரத்தின் அடியவர் உறவு சமூகப் பொருளுடையது; மரபின் தோளில் ஏற்றுதல் ஆன்மிகப் பொருளுடையது. எனினும் பாசுரத்தின் அகநிலையை மரபின் வெளிநிகழ்ச்சியால் முழுமையாக நிரப்பக்கூடாது என்பதற்காக இப்பிரிப்பு தேவைப்படுகிறது.

மற்றொரு ஒப்பீடு வருகையின் திசையில் காணப்படுகிறது. முதல் பாசுரத்தில் இறைவனின் திருவடி கண்ணுக்குள் வருகிறது. மரபில் பக்தரின் உடல் இறைவன் முன்னிலைக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. கவிதையில் உள்ளத்தின் எல்லை கடக்கப்படுகிறது; கதையில் இடத்தின் எல்லை கடக்கப்படுகிறது என்று இவ்வாய்வு விளக்குகிறது. இது இரண்டு உரைகளும் ஒரே நிகழ்வை நேரடியாக உறுதிப்படுத்துகின்றன என்ற கூற்றல்ல.

இவ்வொப்பீடு ஆழ்வாரை உதவி பெறுபவராக மட்டும் பார்க்கும் பழக்கத்தையும் திருத்துகிறது. அவரது பாடல் இல்லாமல் தரிசன அனுபவத்தின் சொற்கள் கிடைக்காது. எனவே அவருடைய இலக்கியப் படைப்பாற்றல் ஆய்வின் மையத்தில் இருக்க வேண்டும். பிறர் அவரை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்ற செய்தியுடன், அவர் பிறருக்கு வழங்கிய அனுபவ மொழியும் சேர்த்துப் பேசப்பட வேண்டும்.

படம் 7. வழிபாட்டு இடமும் அணுகலின் நிபந்தனைகளும் - ஒப்பீட்டு வாசிப்பு

திருவரங்கக் கோயிலின் சூழலில் ஆழ்வாரைத் தோளில் சுமந்து செல்லும் காட்சியையும், பாசுர அனுபவத்தையும் இந்நிகழ்வு வெளிப்படுத்துகிறது. இசை மற்றும் உடலின் அணுகலுக்கான முரண்பாடுகள், சமூக அங்கீகாரம் மற்றும் பக்திக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளை இந்த ஒப்பீட்டு வாசிப்பு ஆழமாக ஆராய்கிறது.

12. சமூக அங்கீகாரத்தின் வலிமையும் எல்லையும்

அமலனாதிபிரானைச் சுற்றிய மரபில் அடையாளம், அருள், அதிகாரம் ஆகியவை ஒன்றையொன்று சந்திக்கின்றன. பாணர் என்ற பெயருடையவர் புனிதப் பாடலின் ஆசிரியராகவும் வணக்கத்துக்குரியவராகவும் நிறுத்தப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இது படைப்பாளியின் குரலை சமய நினைவின் மையத்தில் வைக்கிறது. ஆயினும் இந்த அங்கீகாரத்தின் தன்மையை மேலும் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

முதலாவது, அனுபவ அங்கீகாரம். இறைவனை அனுபவிக்கும் திறன் ஒருவரது சமூக மதிப்பீட்டால் முற்றாக நிர்ணயிக்கப்படாது என்ற வாசிப்பை பாசுரமும் அதன் மரபும் இணைந்து சாத்தியப்படுத்துகின்றன. இரண்டாவது, நூல்சார் அங்கீகாரம். அவரது பத்து பாடல்களும் தொடர்ந்த வாசிப்புக்குரிய உரையாக நிலைபெற்றுள்ளன. மூன்றாவது, நிறுவன உரிமை. இது பொதுவான வழிபாட்டு அணுகலையும்

பொறுப்புகளில் பங்கேற்பையும் உள்ளடக்கும்; இதற்கான சான்றுகளை இவ்வாய்வு நிறுவவில்லை.

ஒரு தனிநபரின் மேன்மையைத் தெய்வ அம்சமாக விளக்கும் மரபு அவருக்கான உயர்ந்த மரியாதையை வழங்கலாம். ஆனால் சாதாரண மனிதரின் மதிப்பும் அதேபோல் ஏற்கப்படுகிறதா என்ற கேள்வியை அது தானாகத் தீர்க்காது. இங்கு தெய்வீக விளக்கம் தவறு என்று கூறப்படவில்லை. தனிச்சிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட அங்கீகாரத்திலிருந்து பொதுவான சமத்துவக் கொள்கையை நேரடியாகப் பெற முடியாது என்பதே கருத்து.

இதனால் இரண்டு முனைகளையும் தவிர்க்க வேண்டும். பக்தி வந்தவுடன் சமூக வேறுபாடுகள் அனைத்தும் மறைந்தன என்பது ஒன்று. சமய மரபில் அங்கீகார மாற்றமே இல்லை என்பது மற்றொன்று. தனியனின் பாணர்தாள் போற்றுதலும், மரபின் சேவைச் சித்திரமும் மதிப்பளிப்பின் மாற்றத்தை உணர்த்துகின்றன. அவை முழுச் சமூக அமைப்பு மாற்றமடைந்தது என்பதை நிரூபிப்பதில்லை.

இவ்வாய்வின் நெறிசார் வாசிப்பு மரபின் அங்கீகார ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி இன்றைய வாசகரிடம் ஒரு கேள்வியை எழுப்புகிறது. புனித நூலாசிரியராகப் போற்றப்படும் ஒருவரின் மனித மதிப்பை, அவரைப் பற்றிய கதையில் மட்டும் கொண்டாடுவது போதுமா? இந்தக் கேள்வி சமகாலப் பிரதிபலிப்பு; இடைக்காலக் கவிஞரின் நேரடி சமூகத் திட்டமாக முன்வைக்கப்படவில்லை.

மரபின் வலிமை எல்லாச் சிக்கல்களுக்கும் முடிவு வழங்குவதில் இருக்க வேண்டியதில்லை. தன் புனித உலகிற்குள் உள்ள மதிப்பீடுகளைத் திருத்தும்படி வாசகரை அழைப்பதிலும் இருக்கலாம். அந்த வாய்ப்பை உணர்வதும் அதன் வரலாற்று வரம்பை ஒப்புக்கொள்வதும் இணைந்தால்தான் சமூக உள்ளடக்கம் பற்றிய வாசிப்பு நம்பகமானதாக இருக்கும்.

13. முடிவுகளும் தொடராய்வின் தேவையும்

அமலனாதிபிரானின் நெருங்கிய வாசிப்பு, திருமேனி வருணனை என்பது உறுப்புகளின் பட்டியல் மட்டுமல்ல என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. திருவடி, ஆடை, உந்தி, உதரபந்தம், திருமார்பு, கண்டம், செவ்வாய், கண்கள், நீலமேனி ஆகிய காட்சிகள் கண் முதல் நெஞ்சுவரை பரவும் அனுபவத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றன. இறைவடிவம் வருவது, உலாவுவது, ஆட்கொள்வது, கவர்வது போன்ற வினைகள் தரிசனத்தை அகமாற்றமாக அமைக்கின்றன.

இரண்டாவதாக, தனியன்கள் இந்தத் தனிப்பட்ட அனுபவத்தைப் போற்றத்தக்க பொதுநினைவாக மாற்றுகின்றன. இறைவனின் தாளைக் காணும் கவிஞர், பிறர் தாள்பணியும் ஆசாரியப் பெருமைக்குரியவராக முன்னிறுத்தப்படுகிறார். இதன் வழியாகக் கவிதையின் அதிகாரம் ஆசிரியரின் புனித அங்கீகாரத்துடன் இணைகிறது. தனியன் பாசுரத்தின் பகுதி அல்ல என்ற ஆதார வேறுபாடும் காக்கப்பட வேண்டும்.

மூன்றாவதாக, குருபரம்பரைச் செய்திகள் வழிபாட்டு அணுகலை நாடகமிக்க சமூக நிகழ்ச்சியாக விளக்குகின்றன. தெய்வ அழைப்பை முன்னிறுத்தும் வடிவத்திற்கும் அபசாரத் திருத்தத்தை வலியுறுத்தும் வடிவத்திற்கும் பொருள் வேறுபாடு உள்ளது. கல்லெறிதல் உள்ளிட்ட சம்பவங்களை எல்லா மரபுருவங்களுக்கும் பொதுவாகக் கூற முடியாது. இவ்வேறுபாடு கட்டுரையின் ஒப்பீட்டு முடிவுக்கு அவசியமானது.

நான்காவதாக, சமூக அங்கீகாரத்தைப் பல நிலைகளில் மதிப்பிட வேண்டும். தனிநபர் புனிதராக ஏற்கப்படுதல், அவரது பாடல் பொதுமரபாக நிலைபெறுதல், அனைவருக்கும் சமமான நடைமுறை வாய்ப்புகள் கிடைத்தல் ஆகியவை வேறுபட்டவை. முதல் இரண்டு நிலைகளின் இலக்கியச் சான்றுகள் மூன்றாவது நிலைக்கான வரலாற்று உறுதிப்பாட்டைத் தானாக வழங்குவதில்லை.

தொடராய்வில் ஆறாயிரப்படியின் கிடைக்கக்கூடிய சுவடிகளையும் அச்சுப் பதிப்புகளையும் ஒப்பிட்டு, ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின் இடம்பெறல் மற்றும் இல்லாமையைப் பதிவு செய்ய வேண்டும். மூன்று உரையாசிரியர்களின் தொடர்புடைய முன்னுரைகளையும் தனியன்களுக்கான விளக்கங்களையும் தனித்த தரவுத்தொகுப்பாக வாசிக்கலாம். கோயில் ஆவணங்களும் கல்வெட்டுகளும் பயன்படுத்தப்பட்டால் நூல்மரபுக்கும் சமூக நடைமுறைக்கும் இடையிலான உறவை மேலும் துல்லியமாக ஆராய முடியும்.

முடிவாக, திருப்பாணாழ்வாரின் கவிதை காண்பவரின் உள்ளம் மாற்றமடையும் தரிசனத்தை வழங்குகிறது; அவரைப் பற்றிய மரபு அந்தப் பக்தரைப் பார்க்கும் சமூகத்தின் மதிப்பீட்டை விசாரிக்கச் செய்கிறது. இரண்டையும் இணைத்துப் படிப்பது அருள், மனித மதிப்பு, வழிபாட்டு அணுகல் ஆகியவற்றின் உறவைச் செறிவாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. அவற்றுக்கிடையிலான ஆதார வேறுபாட்டைக் காப்பதே அந்தப் புரிதலின் நம்பகத்தன்மைக்கு அடிப்படை.

14. மேற்கோள் நூல்களும் இணைய ஆதாரங்களும்

திருப்பாணாழ்வார். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், பாகம் 1. மதுரைத் திட்டம், மின்னூல் எண் 621. https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0621_tam.html

திருப்பாணாழ்வார். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், பாடல்கள் 474–947. மதுரைத் திட்டம், மின்னூல் எண் 5, பகுதி 2. https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0005_02.html

Anandakichenin, S. (2021, November 20). Tiruppāṇ Āḻvār's story and its evolution. Suganya Anandakichenin's Blog. https://suganyasmusingsscribblings.wordpress.com/2021/11/20/tiruppaṇ-aḻvars-story-and-its-evolution/

Anandakichenin, S. (2024). For my blemishless Lord: A study of three Śrīvaiṣṇava medieval commentaries on Tiruppāṇ Āḻvār's Amalaṉ Āti Pirāṉ. De Gruyter. https://doi.org/10.1515/9783110773231

deepaprakasa. (2015, May 16). திருப்பாணாழ்வார். KOYIL. https://acharyas.koyil.org/index.php/2015/05/16/thiruppanazhwar-tamil/

Palaniappan, S. (2016). Hagiography versus history: The Tamil Pāṇar in bhakti-oriented hagiographic texts and inscriptions. In E. Francis & C. Schmid (Eds.), The archaeology of bhakti II: Royal bhakti, local bhakti (pp. 303–

346). Institut Français de Pondichéry; École française d'Extrême-Orient. https://sarii.org/HagiographyVersusHistory.pdf

tnkrishnan. (2020, May 10). AmalanAdhipirAn – Simple explanation. KOYIL. https://divyaprabandham.koyil.org/index.php/2020/05/amalanadhipiran-simple/

References

திருப்பாணாழ்வார். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், பாகம் 1. மதுரைத் திட்டம், மின்னூல் எண் 621. https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0621_tam.html

திருப்பாணாழ்வார். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், பாடல்கள் 474–947. மதுரைத் திட்டம், மின்னூல் எண் 5, பகுதி 2. https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0005_02.html

Anandakichenin, S. (2021, November 20). Tiruppāṇ Āḻvār's story and its evolution. Suganya Anandakichenin's Blog. https://suganyasmusingsscribblings.wordpress.com/2021/11/20/tiruppan-alvars-story-and-its-evolution/

Anandakichenin, S. (2024). For my blemishless Lord: A study of three Śrīvaiṣṇava medieval commentaries on Tiruppāṇ Āḻvār's Amalaṉ Āti Pirāṉ. De Gruyter. https://doi.org/10.1515/9783110773231

deepaprakasa. (2015, May 16). திருப்பாணாழ்வார். KOYIL. https://acharyas.koyil.org/index.php/2015/05/16/thiruppanazhwar-tamil/

Palaniappan, S. (2016). Hagiography versus history: The Tamil Pāṇar in bhakti-oriented hagiographic texts and inscriptions. In E. Francis & C. Schmid (Eds.), The archaeology of bhakti II: Royal bhakti, local bhakti (pp. 303–346). Institut Français de Pondichéry; École française d'Extrême-Orient. https://sarii.org/HagiographyVersusHistory.pdf

tnkrishnan. (2020, May 10). AmalanAdhipirAn – Simple explanation. KOYIL. https://divyaprabandham.koyil.org/index.php/2020/05/amalanadhipiran-simple/